

A partir d'aquest número **El Gual** assoleix una fita doblement important, per una banda torna a sortir, i per l'altra l'equip de redacció s'ha vist engruixit per una de les plomes més nobles, pés punyents i de més alta volada amb que compta avui la nostra comarca. L'oferiment d'aquest intel·lectual de tant de renom, d'omplir-nos un espai de la revista, ens ha omplert de joia i satisfacció, perquè justament era qui ens mancava. (Els altres ja hi som tots).

Cal remarcar la modèstia però del nostre benvolgut amic que, per mor a sembla rmassa pretencios, ens ha demanat de signar els seus escrits amb pseudònim. Així doncs el dispensem de figurar en el Consell de Redacció, però ens reservem el dret i l'honor de deixar a cada reunió un seient buit per tal que àdhuc la seva absència pugui esdevenir per nosaltres font d'inspiració, conhort i fretura. Que les generacions vinents sàpiguen valorar aquest gest, malgrat les dificultats amb què es puguin trobar els estudiosos. Per part nostra no ens cal sino regradar-nos d'haver estat mereixedors d'aquest tan gran honor.

LA REDACCIO

COL·LEGIALES VIRGINALS, ARDOROSSES, MES-SALINES I VOLUPTUOSES A LA RECERCA DEL TEMPS PERDUT.

Es per ventura agosarat plantejar-nos les raons profundes, socials, culturals i econòmiques, d'un fenomen tan transcendental i de tan ampla repercussió a tots nivells de la vida ciutadana, com és el fet cinematogràfic a la nostra vila.

Just és que, en uns moments crítics per la història de l'home com a subjecte dinamitzador del procés col·lectiu, sotgem, des d'un angle desprovist dels vicis dels quals solen patir les anàlisis sobre la crisi cultural del moment, el paper que aquest art modern, que no per això menys noble, té en la vida quotidiana. Les influències i conseqüències que aquest ritus

d'hora baixa i de capvespre pot comportar, poden ser menystingudes i infravalorades per les ments obagues i descurades.

L'Educació estètica, antropològica, anatòmica i àdhuc epidèrmica, que representa per noves i velles generacions vallesanes, una programació selecta i escollida amb tanta cura, amb tanta sensibilitat i amb tan de rigor, és una veritable llavor, la qual no en dubteu ajudarà en gran manera a desplegar les facultats que posseeix ja per natura l'homus vallesanius.

Així doncs aquest lleure benaurat que ens porta a atènyer les més altes fites per mitjà d'un art tan elevat, ens arriba gràcies a la bonhomia i elevació espiritual d'uns homes que més que d'animadors del lleure, com a promotors i difusors del que hom anomena vulgarment cinema, podríem tractar de nous filòsofs moderns en la modalitat de l'esperit.

Lliurats ja per fi de l'ensopiment, els vilatans granollerins i ultra els vallesans, viuen amb una alegria d'esperit que corprèn tot bon observador per orb que sigui. Cal només fer un tomb per les cartelles d'aquests santuaris, per adonar-nos que el crepuscle de les idees confuses dona pas a l'albada de la veritat. Setmana darrera setmana, mes rera mes, any a any, la vacuïtat a què estàvem abocats s'ha anat esfillegassant, esmicolant.

Vegeu també con només els títols dels films són exemple d'un grau elevat de cultura i mostra d'un poble amb una àmplia comprensió del fet estètic. El bon gust, el florir de les arts i les lletres, la finor de les formes, l'agermanament dels bons costums i dels bells costums, és a dir l'harmonia completa regna a la nostra vila, com mai en cap altra època històrica.

Cal plantejar des d'aquesta tribuna el just reconeixement a una tasca que tant ha contribuït a enaltir aquesta ciutat. Aquests ciutadans són mereixedors de distincions i homenatges, la seva tasca ha estat abnegada. Tot ciutadà que s'honori, no pot deixar d'estar d'acord en què aquests benefactors de les arts mereixen una honra per part de tot el poble. Des d'aquí proposem que se'ls concedeixi el títol de benefactors, ciutadans il·lustres o Doctors Honoris Causa encara que sigui de l'institut, perquè d'UNiversitat no en tenim (però en tindrem aviat, ja estic fent els passos pertinents).

PORXADIA

